

Arrest

nr. 145 096 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, en afkomstig van Shiraz (Iran). In X huwde u officieel met A. Z. K. (...), een kolonel werkzaam voor de Sepah-e-Pasdaran (Korps der Revolutiewachters). De eerste drie à vier jaar liep uw huwelijk goed, maar daarna werd u het slachtoffer van allerlei pesterijen en fysiek geweld door uw echtgenoot. In 1382 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 2003/2004 volgens de Gregoriaanse kalender) trachtte u een eerste keer officieel van uw echtgenoot te scheiden. U werd geconvoceerd voor de rechtbank en zegde dat u uw echtgenoot

beu was en wilde scheiden. Uw echtgenoot heeft echter veel vrienden en kennissen en hij zorgde ervoor dat het echtscheidingsdossier werd afgesloten. Er werd u tevens de raad gegeven terug naar huis te gaan en voor uw kind te zorgen. Uw echtgenoot dreigde ermee u te vermoorden als u zo verder deed. U ging verplicht terug naar uw echtgenoot. De problemen tussen uw echtgenoot en u bleven echter aanhouden. Jullie kenden veel discussies en u werd regelmatig geslagen door uw echtgenoot. Tevens kenden uw dochter F. Z. K. (...) (O.V. (...)) en u geen rust thuis en mochten jullie nergens heen. U en uw dochter kenden geen vrijheid en dienden jullie wensen op te bergen. In 1387 (2008/2009) had u een ruzie met uw echtgenoot waarbij hij u van de trap duwde. Uw ruggengraad werd beschadigd en u werd geopereerd. U kende bijna dagelijks mishandelingen van uw echtgenoot. Op 1 ordibehesht 1391 (20 april 2012) werd u door uw echtgenoot geslagen en diende u nadien geopereerd te worden. Op 23 ordibehesht 1391 (12 mei 2012) diende u een tweede scheidingsaanvraag bij de rechtbank in tegen uw echtgenoot. U en uw echtgenoot werden opgeroepen om te verschijnen, maar uw echtgenoot kwam niet opdagen. Aangezien uw echtgenoot niet kwam opdagen en in de Iraanse rechtbanken de man aanwezig moet zijn om een echtscheiding uit te spreken sloot de rechter het dossier af. Op een dag had u met uw broer K. (...) een gesprek over uw situatie en K. (...) zegde u dat aangezien u toch nooit van uw echtgenoot af zou raken u beter elders een leven zou opbouwen. Ook uw dochter moedigde u aan om te vertrekken bij uw echtgenoot. U verliet met uw dochter Iran illegaal op 3 bahman 1392 (23 januari 2014) en reisde via Turkije naar België waar u op 11 bahman 1392 (31 januari 2014) aankwam en een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Iran vreest u door uw echtgenoot vermoord te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw kart-e melli (nationale identiteitskaart); een uittreksel van uw huwelijksakte; twee convocaties d.d. 23 ordibehesht 1391 (12 mei 2012), een gericht aan u en een gericht aan uw echtgenoot, waaruit blijkt dat jullie op 18 tir 1391 (8 juli 2012) dienden te verschijnen voor de familierechtbank te Shiraz; een document d.d. 23 ordibehesht 1391 (12 mei 2012) gericht aan het Eerstelijnscomité van Khomeini waaruit blijkt dat u een aanvraag voor alimentatie instelde; twee documenten (zonder opmaakdatum) waaruit blijkt dat u en uw dochter F. (...) een brief/klacht stuurden naar het Presidentieel Bureau; een document (opmaakdatum 19 bahman 1382 (8 februari 2004)) waaruit blijkt dat er echtscheidingsprocedure tussen u en uw echtgenoot werd ingesteld; een kopie (met authenticiteitsstempel) van een alimentatie-aanvraagformulier (zonder opmaakdatum) omdat u sinds 1378 (1999/2000) geen alimentatie van uw echtgenoot verkreeg; Iraanse en Belgische medische documenten ter staving van uw (psycho-)medische problemen en uw ondergane operaties voor uw rugproblemen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw dochter F. (...) initieel de Belgische autoriteiten trachtten te misleiden door het achterhouden van het feit dat jullie meerdere familieleden hebben die in België en elders in Europa verblijven. Zowel u als F. (...) verklaarden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen familie in België of elders in Europa te hebben. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw broer S. (...) in Iran verbleef (Verklaring DVZ, vraag 17-21; Verklaring DVZ F. (...), vraag 19-21). Ook tijdens jullie gehoren d.d. 18 maart 2014 op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarden jullie geen familie in België of elders in Europa te hebben (CGVS I, p. 9; CGVS F. (...) I, p. 8). Tijdens uw gehoor d.d. 25 juni 2014 bleef u volharden in uw voorgaande verklaringen. Wanneer u geconfronteerd werd met bepaalde namen (N. Z. (...), M. Z. (...), M'. Z. (...), N'. Z. (...),...) verklaarde u deze personen niet te kennen. U voegde daar aan toe dat u ter plaatse compleet mocht kapot vallen, maar dat u die personen niet kende (CGVS II, p. 4, 7-8). Wanneer F. (...) echter met dezelfde namen werd geconfronteerd d.d. 25 juni 2014, gaf zij aan dat alle genoemde personen familieleden van jullie zijn. Meer zelfs, F. (...) gaf aan dat de genoemde personen in Europa verblijven en dat uw broer S. (...) reeds 14/15 jaar met zijn gezin in België woont. F. (...) voegde daar aan toe dat ook N. Z. (...) tijdens jullie verblijf hier naar België is gekomen en dat u contact met haar had wanneer zij België was (CGVS F. (...) II, p. 5-7). De motivatie van F. (...) om voormelde informatie achter te houden, met name dat jullie familie jullie onder druk zette die zaken niet te vertellen omdat zij vreesden bij een terugkeer naar Iran daardoor eventueel problemen te zullen kennen, rechtvaardigt jullie handelen geenszins (CGVS F. (...) II, p. 6-7). Bovenstaande bevindingen zijn uiterst nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en de door u en uw dochter aangemeten houdingen stroken geenszins met de van jullie te mogen verwachten medewerkingsplicht in het kader van jullie asielprocedure.

Voorts moet vastgesteld worden dat u weinig concrete informatie wist te verschaffen over de door jullie afgelegde reisweg van Iran naar België. Zo verklaarde u d.d. 18 maart 2014 dat jullie wanneer jullie rond 21/22 uur in Urumiye (Iran) aankwamen, jullie door Ali naar een dorp werden gebracht waar u twee nachten geslapen heeft en dat Ali jullie dan rond 22/23 uur kwam halen om per paard verder te reizen. De naam van het dorp waar u verbleef moest u schuldig blijven (CGVS I, p. 5-6). F. (...) van haar zijde verklaarde dat jullie in Urumiye aankwamen rond 22 uur, dat uw broer K. (...) vertrok, dat jullie twee à drie uur met de wagen van de smokkelaar (Ali) aflegden naar een dorp en daar blijven tot de avond van diezelfde dag alvorens met paarden de reis verder te zetten (CGVS F. (...) I, p. 5-6). Voorts weten noch u, noch uw dochter, concreet waar en hoe jullie de Iraans/ Turkse grens hebben overgestoken en waar jullie later van voertuigen wisselden. Voorts moet opgemerkt worden dat uw dochter verklaarde dat Z. (...) en M. Z. (...) (echtgenote en zoon van uw broer K. (...)) na jullie uit Iran zijn vertrokken en dat M. (...) recent niet in België is geweest. Jullie verklaarden Iran verlaten te hebben op 3 bahman 1392 (23 januari 2014) (CGVS F. (...) II, p. 5-6). Op het Facebookprofiel van M. Z. (...) is echter te zien dat M. (...) zijn facebookprofiel heeft aangemaakt op 25 januari 2014 en hij op 27 januari 2014 reeds meerdere foto's van zichzelf in België op zijn profiel heeft geplaatst. Opmerkelijk genoeg zou de vrouw van K. (...), Z. (...), nog meegereden zijn naar Urumiye wanneer K. (...) jullie naar daar bracht (CGVS F. (...) II, p. 3). Voorgaande vaststellingen zetten jullie verklaringen aangaande jullie illegale reisweg op uiterst wankel schouwen en tasten jullie algemene geloofwaardigheid verder aan.

Voorts verklaarde u Iran verlaten te hebben omwille van de jarenlange mishandeling die u onderging van uw echtgenoot, echter meer doorslaggevend uw onmogelijkheid om officieel van hem te scheiden (CGVS I, p. 12). Ook in dit verband dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Wat betreft uw scheidingsaanvraag gedaan op 23 ordibehesht 1391 (12 mei 2012) moet vooreerst vastgesteld worden dat op de convocaties die u neerlegde de handtekeningen van de griffier duidelijk kopieën betreffen, terwijl de handtekening van de dienstbode (op de convocatie gericht aan uw echtgenoot) een authentieke handtekening betreft. Op de convocatie aan u gericht staat geen handtekening van de dienstbode. Voorts ontbreken op beide convocaties gegevens over de dienstbode en over het tijdstip wanneer de convocaties werden afgeleverd. Ook het stuk in te vullen door de dienstbode of de betrokken persoon thuis was of niet, is niet ingevuld. Tevens ontbreekt op beide convocaties een rubberstempel met daarin de gegevens van de oproepende instantie (document 1, 2). Hierbij moet opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat (valse) Iraanse documenten makkelijk tegen betaling zowel in Iran als in België kunnen worden verkregen. U gevraagd wanneer u voornoemde convocaties in ontvangst nam bij u thuis, moest u het antwoord schuldig blijven. U wist niet of het een maand, een week, 10 dagen... na het instellen van uw echtscheidingsprocedure was. Ook over het tijdstip wanneer u diende te verschijnen ter zitting voor de rechtbank bleef u vaag (CGVS II, p. 5-6). Uw dochter die u steeds stimuleerde om te scheiden van uw echtgenoot, wist behalve het feit dat u een laatste echtscheidingsprocedure instelde in 1391 (2012/2013) niets concreet te vertellen over het verloop van die scheidingsprocedure (CGVS F. (...) II, p. 4). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 18 maart 2014 dat tijdens de zitting in het kader van voornoemde scheidingsprocedure uw echtgenoot niet kwam opdagen en u dan tegen de rechter zegde 'hij komt niet, sluit het dossier dan maar af'. Verdere verklaring gevraagd, repliceerde u dat het zo is in Iran dat indien de man/echtgenoot niet komt men niet kan scheiden. U voegde toe dat in een Iraans rechtbank de man/echtgenoot aanwezig moet zijn en het recht aan hem toekomt (CGVS I, p. 10-11). Behalve de twee voornoemde convocaties – waarvan de authenticiteit en bewijswaarde ernstig in vraag worden gesteld – legde u geen verdere documenten neer die uw scheidingsprocedure ingesteld in 1391 (2012/2013) kunnen staven. Uw verklaring dat u geen verdere stukken over dat scheidingsdossier kunt neerleggen, overtuigen geenszins, temeer daar u van uw vorige scheidingsprocedure – die ook 'gewoon' afgesloten werd – wel stukken neerlegde. Daarenboven blijkt dat u nog ongeveer anderhalf jaar in Iran verbleef na het zagezegde afsluiten van uw recentste scheidingsprocedure, wat u in de mogelijkheid stelde dergelijke stukken voor uw vertrek uit Iran te verzamelen. Wanneer uw recentste scheidingsprocedure door de rechtbank afgesloten zou zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u daar bewijsstukken van heeft. Tevens blijkt uit uw verklaring dat u aan de rechter zou gezegd hebben het scheidingsdossier dan maar te sluiten (omdat uw echtgenoot niet kwam opdagen), daar waar u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw echtgenoot door zijn invloedrijke functie bij de Sepah-e-Pasdaran er voor zorgde dat de rechtbank de scheiding niet wilde uitspreken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hieraan moet toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel het voor vrouwen in Iran inderdaad moeilijker is om uit de echt te scheiden dan voor mannen, er voor vrouwen weldegelijk ook meerdere uitdrukkelijk in de wet opgenomen scheidingsgronden bestaan die zij kunnen inroepen om van hun echtgenoot te scheiden. Uitdrukkelijk opgenomen is onder meer het plegen van huiselijk geweld, het niet voorzien in de alimentatieplichten, een ongeneselijke ziekte (fysiek of mentaal) hebben, onvruchtbaarheid,... Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat ongeveer 1/3 van de echtscheidingen in Iran ingesteld worden door

vrouwen. Wanneer een vrouw eenzijdig de scheiding aanvraagt zal zij aan de rechter moeten bewijzen dat haar echtgenoot haar niet (meer) kan onderhouden of dat de verderzetting van het huwelijk haar 'in moeilijkheden' zal brengen. Sinds 1982 worden deze 'moeilijkheden' geëxpliciteerd in twaalf gronden, onder andere de onmogelijkheid van de man tot onderhoud, mishandeling, besmettingsgevaar, gevangenisstraf, verdwijning ... Deze twaalf gronden werden in december 2002 ook door het parlement aangenomen. In deze gevallen zal de man eigenlijk door de rechter verplicht worden zich van zijn vrouw te scheiden. Voorts is het zeer bevreemdend dat u in al die jaren dat u mishandeld zou geweest zijn door uw echtgenoot nooit er aan gedacht zou hebben voor uw mishandelingen eens klacht neer te leggen bij de politie. Uw motivatie dat u een gemiddelde vrouw bent die die zaken niet kent, overtuigt geenszins, temeer daar u wel in staat zou geweest zijn meermaals een echtscheidingsprocedure tegen uw echtgenoot in te stellen (CGVS I, p. 10-11). Evenzeer bevreemdend is het feit dat u, noch uw familieleden er in al die jaren eens aan gedacht zouden hebben een advocaat te consulteren om zich te informeren welke stappen u kon ondernemen om te scheiden van uw echtgenoot (CGVS II, p. 9). Wanneer men reeds tevergeefs eens een scheidingsprocedure heeft ingesteld, kan men er redelijkerwijze van uit gaan dat men voor een volgende poging zich beter informeert. Daarenboven zou het melden bij de politie van uw huiselijke fysieke mishandelingen (welke door een arts dan ook wettelijk kunnen worden vastgesteld) u de nodige stavingstukken kunnen hebben opgeleverd om in de rechtbank van uw echtgenoot te kunnen scheiden. Ten slotte moet opgemerkt worden dat de niet-vermelding van een echtscheiding tussen u en uw echtgenoot in uw shenasnameh geenszins uitsluitel geeft over uw actuele burgerlijke staat. Immers, zo bestaat bijvoorbeeld de mogelijkheid dat u en uw echtgenoot uit de echt scheiden, dat de echtscheiding gerechtelijk werd uitgesproken, maar nog niet werd ingeschreven in uw shenasnameh door de gemeentediensten (waar de burger zelf het initiatief toe dient te nemen). Opvallend is bovendien dat hoewel p. 1, 2, 5 en 6 van uw shenasnameh voorzien zijn van uw authentiek shenasnamehnummer, dit nummer niet vermeld wordt op p.3 en 4, de pagina's waar huwelijk/echtscheiding en kinderen geregistreerd worden (document 8, groene map). Bovendien blijkt uit het shenasnameh van uw dochter dat ook op de pagina's waar het huwelijk/echtscheiding en kinderen geregistreerd staan, dit nummer vermeld staat. U bracht dan ook geen concreet bewijs aangaande uw actuele burgerlijke staat aan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat, indien er alsnog enig geloof aan uw asielmotieven mag worden gehecht (wat gelet op bovenstaande vaststellingen uiterst twijfelachtig is), het zich beroepen op internationale bescherming voor u de enig overgebleven mogelijkheid was en dat u aldus Iran verlaten zou hebben – of er niet meer naar kan terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw kart-e melli staft louter uw identiteit, waaraan niet wordt getwijfeld. Het document d.d. 19 bahman 1382 (8 februari 2004) staft dat er in het verleden reeds een echtscheidingsprocedure tussen u en B. (...) werd ingesteld die door het niet opvolgen van de betrokkenen werd afgesloten, maar werpt geen ander licht op het feit dat u uw actuele burgerlijke staat niet heeft aangetoond. Uw medische documenten staven uw ondergane operaties en uw (psycho-)medische problemen, maar geven geen enkel uitsluitel over de oorzaak van uw medische problemen en de redenen van uw operaties. Wat betreft de twee documenten van het Presidentieel Bureau moet opgemerkt worden dat daaruit enkel kan afgeleid worden dat u en uw dochter een (klachten)brief schreven naar voormeld bureau. Deze documenten geven echter geen uitsluitel over de inhoud van de klacht, noch het eventuele antwoord van het Presidentieel Bureau. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat de opmaakdatum en het nummer van de documenten ontbreken en de handtekeningen kopieën betreffen. Het document d.d. 23 ordibehesht 1391 (12 mei 2012) gericht aan het Eerstelijnscomité van Khomeini toont aan dat u een aanvraag voor alimentatie instelde, niets meer, net als het formulier waaruit blijkt dat u in het verleden ook al eens een alimentatieaanvraag instelde omdat uw echtgenoot sinds 1378 (1999/2000) zijn alimentatieplichten niet nakwam. Uw shenasnameh en de twee neergelegde convocaties werden in deze beslissing reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste

verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “*de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de “*materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van het gelijkheidsbeginsel. In een derde en laatste middel beroepen verzoekende partijen zich wederom op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de “*materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen een schending van dit beginsel opwerpen, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Verzoekende partijen geven de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreken deze vervolgens in hun verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partijen zich buiten het land van herkomst dienen te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens verzoekende partijen houdt verwerende partij in haar beslissingen ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zouden hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Iran hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissingen, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.6.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partijen initieel de Belgische autoriteiten trachtten te misleiden door achter te houden dat zij meerdere familieleden hebben die in België en elders in Europa verblijven, stellen verzoekende partijen dat zij op geen enkele wijze de bedoeling hadden om de asielinstanties bewust te misleiden. Zoals blijkt uit hun verklaringen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal, zijn hun redenen om niet onmiddellijk hierover de waarheid te vertellen louter ingegeven door angst. Zij werden onder druk gezet om niets over hun familie te vertellen. *In casu* is er dan ook sprake van verzachtende omstandigheden die het handelen van verzoekende partijen rechtvaardigen. Ten slotte merken verzoekende partijen nog op dat het feit dat zij niet meteen hebben verklaard familie te hebben in België en/of Europa geenszins betekent dat hun asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Met dergelijke redenering gaat verwerende partij kort door de bocht, daar zij op geen enkele manier rekening houdt met de door hen geschetste context.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partijen hebben trachten achter te houden dat zij meerdere familieleden hebben die in België en elders in Europa verblijven de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partijen ernstig in het gedrang brengt. De uitleg van verzoekende partijen dat zij onder druk werden gezet om niets over hun familie te vertellen kan geenszins volstaan ter vergoelijking van dergelijke leugenachtige verklaringen. Immers mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekende partijen ook tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 maart 2014 bleven volhouden geen familie in België of elders in Europa te hebben (administratief dossier M. R., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 9; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 1; administratief dossier F. T. K., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 8; administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 4). Pas toen tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met bepaalde namen van familieleden (N. Z., M. Z, M'. Z., N'. Z.), gaf zij toe dat dit familieleden waren en dat zij in Europa verblijven, dat haar broer S. reeds 14/15 jaar met zijn gezin in België woont en dat ook N. Z. tijdens hun verblijf hier naar België is gekomen en dat zij contact met haar had wanneer zij in België was (administratief dossier F. T. K., stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 25/06/2014, p. 5-7; administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 4). De vaststelling dat verzoekende partijen de Belgische autoriteiten meermaals hebben trachten te misleiden ondermijnt dan ook ernstig hun algemene geloofwaardigheid.

2.2.7.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde illegale reisweg gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen desbetreffend, stellen verzoekende partijen dat zij volharden in hun verklaringen betreffende de afgelegde reisweg, waarbij zij de door hen gegeven verklaringen herhalen. Tevens voeren verzoekende partijen aan dat verwerende partij ervan uitgaat dat vluchtelingen elk detail over hun reisweg zouden moeten kunnen weten, waarbij onmogelijke verwachtingen worden gesteld. Immers doen vluchtelingen louter wat hen door de smokkelaar wordt opgedragen en hopen zo snel mogelijk in veiligheid te worden gebracht. In verband met de bemerking dat tweede verzoekende partij verklaarde dat Z. en M. Z. (echtgenote en zoon van K.) na hen – zichzelf zouden uit Iran vertrokken zijn op 3 *bahman* 1392 (23 januari 2014) – uit Iran zijn vertrokken en dat M. recent niet in België is geweest, terwijl op het Facebookprofiel van M. Z. echter te zien is dat M. zijn Facebookprofiel heeft aangemaakt op 25 januari 2014 en hij op 27 januari 2014 reeds meerdere foto's van zichzelf in België op zijn profiel heeft geplaatst, stellen verzoekende partijen geen zekerheid te hebben over de verblijfplaatsen van K., zijn vrouw Z. en hun zoon M. Deze familieleden hadden de intentie om eveneens Iran te verlaten en hebben dit na verzoekende partijen gedaan. Tweede verzoekende partij is ervan op de hoogte dat Z. en M. in het Verenigd Koninkrijk verblijven, maar veel contact heeft zij niet met hen.

2.2.7.2. Waar verzoekende partijen stellen te volharden in hun verklaringen betreffende de afgelegde reisweg en de door hen gegeven verklaringen herhalen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Wat betreft de opmerking dat vluchtelingen louter doen wat hen door de smokkelaar wordt opgedragen, meent de Raad evenwel dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar de Europese Unie, redelijkerwijs worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van hun illegale reisweg dat verzoekende partijen weinig concrete informatie wisten te verschaffen over de door hen afgelegde reisweg. Zo wisten zij de naam niet van het dorp waar de smokkelaar hen naartoe had gebracht om vandaar met paarden hun reis verder te zetten (administratief dossier M. R., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 6; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 1; administratief dossier F. T. K., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 6; administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 4) en wisten zij evenmin concreet waar en hoe zij de Iraans/Turkse grens hebben overgestoken en waar zij later van voertuigen wisselden (administratief dossier M. R., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 6; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 1; administratief dossier F. T. K., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 7-8; administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 4).

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden reisweg, blijkt voorts uit de vaststelling dat door eerste verzoekende partij werd verklaard dat zij twee nachten geslapen zouden hebben in het dorp waar de smokkelaar hen naartoe had gebracht en van waaruit zij verder reisden met paarden, terwijl tweede verzoekende partij aangaf dat zij 's nachts in dit dorp toekwamen en de avond van diezelfde dag reeds hun reis verderzetten (administratief dossier M. R., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 6; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 1; administratief dossier F. T. K., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 6; administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 4).

Ten slotte bemerkt de Raad dat de geloofwaardigheid van de voorgehouden reisweg van verzoekende partijen nog verder ondermijnd wordt door de opmerkelijke vaststelling dat tweede verzoekende partij verklaarde dat de vrouw van K., Z., nog meegereden zou zijn naar Urumiye wanneer K. hen naar daar bracht, dat M. en Z. na hen – zichzelf zouden uit Iran vertrokken zijn op 3 *bahman* 1392 (23 januari 2014) – uit Iran zijn vertrokken en dat M. recent niet in België is geweest, terwijl op het Facebookprofiel van M. Z. te zien is dat M. zijn Facebookprofiel heeft aangemaakt op 25 januari 2014 en hij op 27 januari 2014 reeds meerdere foto's van zichzelf in België op zijn profiel heeft geplaatst. De opmerking van verzoekende partijen dat K., Z. en M. Iran hebben verlaten na hen en dat tweede verzoekende partij ervan op de hoogte is dat Z. en M. in het Verenigd Koninkrijk verblijven, doch niet veel contact heeft met hen en dan ook niet zeker is over hun verblijfplaatsen, waarmee zij louter de verklaringen van tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor (administratief dossier F. T. K., stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 25/06/2014, p. 5-6; administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 4) herhalen, volstaat geenszins om deze vaststelling te verklaren of te weerleggen.

2.2.8.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissingen over de twee neergelegde convocaties d.d. 23 *ordibehesht* 1391 (12 mei 2012), een gericht aan eerste verzoekende partij en een gericht aan haar echtgenoot, waaruit blijkt dat zij op 18 *tir* 1391 (8 juli 2012) dienden te verschijnen voor de familierechtbank te Shiraz, menen verzoekende partijen dat verwerende partij zich ten onrechte vragen stelt bij de authenticiteit van deze convocaties. Verzoekende partijen benadrukken dat het echte, officiële convocaties betreffen die zij zo van de rechtbank hebben ontvangen. Dat bepaalde vermeende verplichte vermeldingen niet op de convocaties vermeld zijn, kan niet aan verzoekende partijen verweten worden. Voorts kan het argument van verwerende partij dat (valse) Iraanse documenten makkelijk tegen betaling zowel in Iran als in België kunnen worden verkregen niet worden toegepast op de individuele documenten van verzoekende partijen. Volgens verzoekende partijen diende verwerende partij rekening te houden met de door hen neergelegde convocaties.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat correcte en volledige vormelijke modaliteiten normaliter verwacht kunnen worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties. De authenticiteit van desbetreffende documenten wordt dan ook wel degelijk ondermijnd door de vaststellingen dat op de convocaties de handtekeningen van de griffier duidelijk kopieën betreffen, terwijl de handtekening van de dienstbode (op de convocatie gericht aan de echtgenoot van eerste verzoekende partij) een authentieke handtekening betreft, dat op de convocatie gericht aan eerste verzoekende partij geen handtekening staat van de dienstbode, dat op beide convocaties gegevens ontbreken over de dienstbode en over het tijdstip wanneer de convocaties werden afgeleverd, dat ook het stuk in te vullen door de dienstbode of de betrokken persoon thuis was of niet, niet is ingevuld en dat op beide convocaties een rubberstempel ontbreekt met daarin de gegevens van de oproepende instantie.

Voorts bemerkt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Vooreerst werden door eerste verzoekende partij vage verklaringen afgelegd met betrekking tot de door haar neergelegde convocaties. Zij wist niet wanneer zij deze convocaties in ontvangst nam bij haar thuis en bleef tevens vaag over het tijdstip wanneer zij diende te verschijnen ter zitting voor de rechtbank. Verder wist tweede verzoekende partij, die eerste verzoekende partij nochtans steeds stimuleerde om te scheiden van haar echtgenoot, behalve het feit dat eerste verzoekende partij een laatste echtscheidingsprocedure instelde in 1391 (2012/2013), niets concreet te vertellen over het verloop van die scheidingsprocedure. Ook waren de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent het verdere verloop van de scheidingsprocedure ongeloofwaardig en bovendien tegenstrijdig.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief is, gezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat (valse) documenten zowel in Iran als in België makkelijk (tegen betaling) kunnen verkregen worden (administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 6; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 6).

2.2.9.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partijen behalve de twee voornoemde convocaties geen verdere documenten neerleggen die de echtscheiding van eerste verzoekende partij ingesteld in 1391 (2012/2013) kunnen staven en dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij geen verdere stukken over het scheidingsdossier kan neerleggen geenszins overtuigen daar zij van haar vorige scheidingsprocedure – die ook ‘gewoon’ afgesloten werd – wel stukken neerlegde, geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij getracht heeft dergelijke documenten te bekomen en hiervoor de familie heeft gecontacteerd. Deze liet haar evenwel weten dat het bekomen van deze documenten enkel mogelijk is via een volmacht van de ambassade ofwel wanneer zij zelf de documenten zou gaan halen. Eerste verzoekende partij durft zich echter niet tot de ambassade te wenden, daar er altijd een mogelijkheid bestaat dat men haar echtgenoot, die werkzaam is bij de *Sepah*, zou verwittigen en dat haar echtgenoot dan haar verblijf in België te weten komt. Terugkeren naar Iran is evenmin een optie, gelet op de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat eerste verzoekende partij – naast de door haar neergelegde convocaties – over geen verdere documenten beschikt die haar scheidingsprocedure ingesteld in 1391 (2012/2013) kunnen staven. Immers bleek zij wel in staat stukken neer te leggen van haar vorige scheidingsprocedure en bovendien bleef eerste verzoekende partij nog ongeveer anderhalf jaar in Iran na het zogezegde afsluiten van haar recentste scheidingsprocedure, wat haar in de mogelijkheid stelde dergelijke stukken voor haar vertrek uit Iran te

verzamelen. Gezien redelijkerwijze verwacht mag worden dat eerste verzoekende partij reeds in het bezit zou zijn van bewijsstukken van het afsluiten van haar recentste scheidingsprocedure, volstaat de opmerking van verzoekende partijen dat de documenten bij de rechtbank enkel bekomen kunnen worden via een volmacht van de ambassade of wanneer eerste verzoekende partij zelf de documenten zou gaan halen geenszins om het gebrek aan verdere documenten betreffende haar scheidingsprocedure ingesteld in 1391 (2012/2013) te verklaren.

2.2.10.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft aan de rechter te hebben gezegd het scheidingsdossier dan maar te sluiten omdat haar echtgenoot niet kwam opdagen, terwijl zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot door zijn invloedrijke functie bij de *Sepah-e-Pasdaran* er voor zorgde dat de rechtbank de scheiding niet wilde uitspreken, bemerken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij geen andere keuze had dan het dossier door de rechtbank te laten afsluiten daar het niet mogelijk was om te scheiden gezien haar echtgenoot haar telkens boycotte en bedreigde. Dergelijke reactie is geenszins vreemd, doch wijst de houding van eerste verzoekende partij op moed, karakter en ingesteldheid. Immers is het niet makkelijk om in Iran als vrouw een echtscheidingsprocedure in te leiden.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen in bovenstaand verweer zich beperken tot het herhalen van de door eerste verzoekende partij gegeven verklaring tijdens haar eerste gehoor dat toen haar echtgenoot niet kwam opdagen tijdens de zitting in het kader van hun echtscheidingsprocedure zij tegen de rechter zegde 'hij komt niet, sluit het dossier dan maar af' en dat het in Iran zo is dat indien de man/echtgenoot niet komt men niet kan scheiden. Dergelijk verweer is evenwel geenszins van aard de vastgestelde incoherentie tussen enerzijds voormelde verklaring tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal en anderzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot door zijn invloedrijke functie bij de *Sepah-e-Pasdaran* ervoor zorgde dat de rechtbank de scheiding niet wilde uitspreken te weerleggen of te verklaren. Immers kunnen verzoekende partijen niet zonder meer verwijzen naar één versie van door eerste verzoekende partij gegeven verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.11.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel het voor vrouwen in Iran inderdaad moeilijker is om uit de echt te scheiden dan voor mannen, er voor vrouwen wel degelijk ook meerdere uitdrukkelijk in de wet opgenomen scheidingsgronden bestaan die zij kunnen invoeren om van hun echtgenoot te scheiden (plegen van huiselijk geweld, het niet voorzien in de alimentatieplichten, een ongeneselijke ziekte (fysiek of mentaal) hebben, onvruchtbaarheid, ...), dat het bevreemdend is dat eerste verzoekende partij in al die jaren dat zij mishandeld zou geweest zijn door haar echtgenoot er nooit aan gedacht zou hebben voor haar mishandelingen eens klacht neer te leggen bij de politie en dat het evenzeer bevreemdend is dat eerste verzoekende partij, noch haar familieleden er al die jaren eens aan gedacht zouden hebben een advocaat te consulteren om zich te informeren welke stappen zij kon ondernemen om te scheiden van haar echtgenoot, kaarten verzoekende partijen, onder verwijzing naar een aantal internationale rapporten die zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlagen 3-5) de ondergeschikte positie van vrouwen in de Iraanse cultuur aan en menen zij dat het opmerkelijk is dat in de bestreden beslissingen hieromtrent geen enkele motivering terug te vinden is. Waar verwerende partij stelt dat eerste verzoekende partij klacht had moeten neerleggen bij de politie voor haar mishandelingen, om zo voldoende elementen te kunnen verzamelen om te kunnen scheiden, wijzen verzoekende partijen erop dat huiselijk geweld en partnergeweld in Iran niet als misdrijf omschreven wordt, waarvoor zij verwijzen naar een internationaal rapport dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 6). Voorts zijn getuigenissen van vrouwen in Iran minder waard dan deze van mannen, zo blijkt uit het "*Algemeen ambtsbericht Iran*" d.d. 24 december 2013 (bijlage 7 van het verzoekschrift). De sociale cultuur in Iran laat niet toe dat vrouwen klacht neerleggen tegen hun man wegens huiselijk geweld. Indien toch een klacht wordt neergelegd, dan is het woord van de vrouw niets waard indien de man ontkent. De nadelige gevolgen van het indienen van een klacht weerhouden vrouwen ervan om effectief over te gaan tot het indienen van een klacht.

2.2.11.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaard werd dat het in Iran zo is dat indien de man/echtgenoot niet komt, men niet kan scheiden en dat in een Iraanse rechtbank de man/echtgenoot aanwezig moet zijn en het recht aan hem toekomt. Deze bewering wordt evenwel niet ondersteund door de informatie die door verwerende partij werd

toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, delen 2, 3 en 8; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, delen 3, 7 en 8) en waaruit blijkt dat, hoewel het voor vrouwen in Iran inderdaad moeilijker is om uit de echt te scheiden dan voor mannen, er voor vrouwen wel degelijk ook meerdere uitdrukkelijke in de wet opgenomen scheidingsgronden (het plegen van huiselijk geweld, het niet voorzien in de alimentatieplichten, een ongeneselijke ziekte (fysiek of mentaal) hebben, onvruchtbaarheid, ...) bestaan die zij kunnen inroepen om van hun echtgenoot te scheiden en dat wanneer een vrouw eenzijdig de scheiding aanvraagt zij aan de rechter zal moeten bewijzen dat haar echtgenoot haar niet (meer) kan onderhouden of dat de verderzetting van het huwelijk haar 'in moeilijkheden' zal brengen. Sinds 1982 worden deze 'moeilijkheden' geëxpliciteerd in twaalf gronden, onder andere de onmogelijkheid van de man tot onderhoud, mishandeling, besmettingsgevaar, gevangenisstraf en verdwijning. Deze twaalf gronden werden in december 2002 ook door het parlement aangenomen. In deze gevallen zal de man door de rechter verplicht worden zich van zijn vrouw te scheiden. De verwijzing van verzoekende partijen naar de ondergeschikte positie van vrouwen in de Iraanse cultuur (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift) doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat het in bepaalde gevallen mogelijk is voor vrouwen om eenzijdig te scheiden van hun man.

Waar verzoekende partijen aangaande de bemerking in de bestreden beslissingen dat het zeer bevreemdend is dat eerste verzoekende partij in al die jaren dat zij mishandeld zou geweest zijn door haar echtgenoot er nooit aan gedacht zou hebben voor haar mishandelingen eens klacht neer te leggen bij de politie stellen dat uit een internationaal rapport (bijlage 6 van het verzoekschrift) en het "*Algemeen ambtsbericht Iran*" d.d. 24 december 2013 (bijlage 7 van het verzoekschrift) blijkt dat huiselijk geweld in Iran niet als misdrijf omschreven wordt, dat de sociale cultuur in Iran niet toelaat dat vrouwen klacht neerleggen tegen hun man wegens huiselijk geweld, dat getuigenissen van vrouwen in Iran minder waard zijn dan deze van mannen en dat ook de nadelige gevolgen van het indienen van een klacht vrouwen weerhoudt om effectief over te gaan tot het indienen van een klacht, is de Raad van oordeel dat deze uitleg niet kan overtuigen teneinde te verklaren waarom eerste verzoekende partij de huiselijke fysieke mishandelingen nooit gemeld heeft bij de politie. Vooreerst blijkt uit de door verwerende partij aan het administratief dossier gevoegde informatie (administratief dossier M. R., stuk 17, landeninformatie, deel 3; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 3) dat vrouwen in Iran aangifte kunnen doen van (seksueel) geweld van hun echtgenoot of van derden en dat, hoewel de *Islamic Penal Code* geen artikelen bevat die specifiek gericht zijn op huiselijk geweld, huiselijk geweld strafbaar is ingevolge de artikelen die van toepassing zijn op alle vormen van fysiek geweld tegen derden wanneer sporen zijn achtergelaten op het lichaam van het slachtoffer, die onderzocht en gecertificeerd zijn door de *Legal Medicine Organization* of door de *Forensic Medicine*. Deze informatie wordt door de door verzoekende partijen aangebrachte informatie (bijlagen 6 en 7 van het verzoekschrift) geenszins weerlegd, doch louter bevestigd. Het melden bij de politie van haar huiselijke fysieke mishandelingen, welke door een arts dan ook wettelijk kunnen worden vastgesteld, zou eerste verzoekende partij dan ook de nodige stavingstukken kunnen hebben opgeleverd om in de rechtbank van haar echtgenoot te kunnen scheiden. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat uit de door hen aangebrachte informatie tevens blijkt dat de sociale cultuur in Iran niet toelaat dat vrouwen klacht neerleggen tegen hun man wegens huiselijk geweld en dat de nadelige gevolgen van het indienen van een klacht vrouwen weerhoudt om effectief over te gaan tot het indienen van een klacht (bijlagen 6 en 7 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat *in casu* geenszins blijkt dat eerste verzoekende partij om deze redenen geen klacht zou hebben ingediend tegen het huiselijk geweld. Immers gaf eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 maart 2014 aan dat zij nooit naar de politie is gegaan voor haar problemen omdat zij een gemiddelde vrouw is die die zaken niet kent en dat indien zij geweten had dat haar dossier inzake haar scheiding meer zwaarwichtig zou zijn met stavingstukken van de politie, zij zeker naar de politie gegaan zou zijn (administratief dossier M.R., stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2014, p. 11; administratief dossier F. T. K., stuk 18, landeninformatie, deel 1). Verwerende partij stelt betreffende haar verklaring dat zij een gemiddelde vrouw is die die zaken niet kent evenwel terecht dat deze uitleg niet kan overtuigen daar eerste verzoekende partij wel in staat zou zijn geweest om meermaals een echtscheidingsprocedure tegen haar echtgenoot in te stellen. De Raad besluit dan ook dat de ter vergoelijking aangebrachte uitleg van verzoekende partijen voor het feit dat eerste verzoekende partij nooit een klacht heeft neergelegd bij de politie geenszins kan overtuigen.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat door verwerende partij tevens werd opgemerkt dat het bevreemdend is dat eerste verzoekende partij, noch haar familieleden er in al die jaren eens aan gedacht zouden hebben een advocaat te consulteren om zich te informeren welke stappen zij kon ondernemen om te scheiden van haar echtgenoot, temeer wanneer eerste verzoekende partij reeds

tevergeefs eens een scheidingsprocedure heeft ingesteld. Deze motivering wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.12. Voorts is de Raad van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissingen dat het opvallend is dat hoewel p. 1, 2, 5 en 6 van de *shenasnameh* van eerste verzoekende partij voorzien zijn van haar authentiek shenasnamehnummer, dit nummer niet vermeld wordt op p. 3 en 4, de pagina's waar huwelijk/echtscheiding en kinderen geregistreerd worden en dat uit het *shenasnameh* van haar dochter blijkt dat ook op de pagina's waar het huwelijk/echtscheiding en kinderen geregistreerd staan, dit nummer vermeld staat, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop – verzoekende partijen leggen ter terechtzitting vier geboorteaktes neer waarbij zij opmerken dat twee het serienummer vermelden en twee niet – niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers is de *shenasnameh* van eerste verzoekende partij in geen geval van aard om haar actuele burgerlijke staat aan te tonen, daar, zoals door verwerende partij in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt, het feit dat in haar *shenasnameh* geen vermelding staat van een echtscheiding tussen haar en haar echtgenoot geenszins uitsluit geeft over haar actuele burgerlijke staat. Zo wijst verwerende partij bij wijze van voorbeeld op de mogelijkheid dat eerste verzoekende partij en haar echtgenoot uit de echt scheiden, dat de echtscheiding gerechtelijk werd uitgesproken, maar nog niet werd ingeschreven in haar *shenasnameh* door de gemeentediensten (waar de burger zelf het initiatief toe dient te nemen). Deze laatste motivering wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.13.1. Verder halen verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aan dat zij te weten zijn gekomen dat de echtgenoot van eerste verzoekende partij/de vader van tweede verzoekende partij in Iran een klacht heeft ingediend tegen eerste verzoekende partij en dat volgens de informatie die zij verkregen hebben er een zitting gefixeerd zou zijn. Verzoekende partijen merken op dat zij op dit moment nog niet over de nodige documenten beschikken om dit te bewijzen, maar er evenwel alles aan doen om deze zo snel mogelijk te bekomen. Deze nieuwe incidenten wijzen wel degelijk op een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen.

2.2.13.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen tot op heden geen enkel document neer hebben gelegd ter staving van bovenstaande bewering. De bewering dat de echtgenoot van eerste verzoekende partij/de vader van tweede verzoekende partij in Iran een klacht zou hebben ingediend tegen eerste verzoekende partij en dat er een zitting gefixeerd zou zijn, betreft dan ook een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze met stavingstukken wordt onderbouwd.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen onder verwijzing naar een aantal internationale rapporten en persberichten die zij als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlagen 9-16) stellen dat in Iran de mensenrechten geenszins worden gerespecteerd en dat het dan ook niet aangewezen is om verzoekende partijen terug te sturen naar een dermate onstabiel land, bemerkt de Raad dat een dergelijke verwijzing naar artikels en rapporten betreffende de mensenrechtensituatie in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).

2.2.15. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhaaldelijk verwijzen naar de ondergeschikte positie van vrouwen in Iran en stellen dat discriminatie ten aanzien van vrouwen in Iran uitermate groot is, waaromtrent zij als bijlage bij hun verzoekschrift een aantal internationale rapporten voegen (bijlagen 3-7), herhaalt de Raad dat elke asielaanvraag op individuele wijze dient te worden onderzocht, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Een dergelijke verwijzing naar rapporten van algemene aard is daartoe niet voldoende.

2.2.16. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar een beslissing van het Commissariaat-generaal waarbij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niettegenstaande de problemen van de betrokkene zich in de privésfeer bevonden, daar er een reëel risico op ernstige schade in het geval de betrokkene zou terugkeren naar diens land van herkomst (bijlage 8 van het verzoekschrift),

wijst de Raad verzoekende partijen erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden asielproblemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Een verwijzing naar een ander dossier, waarin bovendien werd geoordeeld dat wel geloof kon worden gehecht aan de door betrokkene beweerde problemen, is dan ook niet dienstig om een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT